

Esimene metskits

Sees oli väga soe ja väga pime ja väga kitsas. Minu vend ja tema pikad koivad, mina ja minu pikad koivad, keerdus nagu ussikesed kivi all. Ja kõik need helid ja kõik need lõhnad ja maitsetud ja kõik see, mida me veel ei teadnud ja mida me ettegi ei kujutanud, traavis ja hüppas ja liikus teisel pool meie ema kõhtu. Kuni algasid hääled. Ema hüüded, haugatused, kähedad ja samas kiledad. Üksteise järel. Üksteise järel, mis tähendas, et midagi on toimumas. Mis tähendas, et on aeg. Pimedus ei tahtnud meid enam. Meie ema kõht nagu koobas ei tahtnud meid enam. Esmalt minu vend ja siis mina. Kõigepealt jalad ja siis keha. Sees me ei olnud märjad. Sees olime pimedas ja soojas. Väljas olime märjad. Ja silmad ei osanud vaadata, sest nad ei olnud kunagi midagi vaadanud. Sees oli kõik pime ja silmad ei teadnud, et nad on vaatamiseks mõeldud. Nad olid kinni ja puhkasid. Väljas olime märjad ja tuul ütles meile, et me oleme märjad. Te olete märjad, te olete märjad, ütles tuul. Oli külm ja kõle. Ja ema tuli keelega, mis oli soe nagu mälestus. Keelega, mis pesi maha hirmu ja vere. Pehme ja kindla koonuga, mis ütles: siia poole, siia poole. Üles, üles. Sinna. Kuid jalad ei osanud kõndida, ei osanud liikuda, nüüd, kui neil oli sirutamiseks ruumi nii palju, kui kulus. Nüüd, kus korruga tekkis võimalus ajada sind püsti ja sind kuhugi viia. Sest väljaspool kõhtu oli paiku. Oli kohti. Mu vend ajas end püsti. Ja rohtu oli samuti. Peeneid kõrsi. Kõrsi, mis puudutasid nina, puudutasid silmi ja kõhtu. Ka mina ajasin end püsti. Ja oli taevas. See võis olla hele või tume. Oli öö, mis

nägi välja nagu kõhu sisemus, kuid tuulega ja ilma vennata. Olid kivid. Oli piim. Oli kaka. Oli päike, hele ja valus. Oli kõiksugu asju. Selliseid, mis lõhnavad. Ja selliseid, mis teevad häält. Selliseid, mis hirmutavad, ja selliseid, mis toovad rahu.

Ja siis ajas ema meid lahku, minu ja mu venna. Ja peitis meid ära. Peidupaika kostab kätte iga heli. Helid meeldivad mulle ja ka hirmutavad. Püsin hästi tasa. Püsin tasa ja peidus, kui päike on kõrgel. Aga kui valgus jaheneb, proovin ma jalgu. Kui ema tuleb ja päike on läinud ega ole veel tagasi tulnud, näitab ta mulle asju, mida peidupaigast ei näe, ütleb koonuga, siia poole, siia poole, tõuse, tõuse, üles, ja mina proovin oma jalgu üha kaugemates paikades. Ta näitab mulle voolavat vett, vett, mida juuakse nagu piima, ainult et külmalt. Ta näitab magusaid põõsaid ja pehmeid võrseid ja pisikesi häid marju. Ta näitab kändusid ja kakalõhna ja pissilõhna ja teiste metskitsede lõhna ja ütleb mulle jookse, jookse kaugele, kui hirm tuleb peale, siis jookse, kui kuuled midagi, muudkui jookse. Et mina olen küll pisike ja armas, aga mitte kõik asjad siin metsas ei ole head. Mis ei ole hea? küsin mina. Paljud asjad. Kas teised kitsed? Kui kuuled heli, mis sulle ei meeldi. Kui tunned lõhna, mis sulle ei meeldi. Siis jookse, jookse, sinu jalad on jooksmiseks loodud. Ja ta viib mu peidupaika tagasi. Tasa, tasa, ütleb ta. Ja mina kuulen õisi otsivate mesilaste suminat. Ja kuulen mulla all elavate pisiloomade hääli. Laulvate lindude hääli. Taevast langevate veepiiskade heli. Läheneva ema häält. Piima imemise häält. Ja siis korruga kuulen heli, mis ajab mulle hirmu peale. Kõige halvemat ja läbilõikavamat heli. See on tugevate sammude heli. Kuulen karjumist, röökimist. Heli, mis ei tule metsast, vaid kohast, mida ma ei tunne, kohast, mida ma ei tea.

Nende olendite hääled lähenesid ja ma kuulsin, kuidas nad tulid, jõudsid päris lähedale ja leidsid mu. Nad leidsid mu kohast, kuhu ema oli mu peitnud. Ja nad kisasid. Ja neid tuli juurde. Nad ei sarnanenud millelegi, mida ma varem olin näinud. Nad ei olnud

metskitsed nagu mu ema, mu vend ja mina. Nad ei olnud ka mesilased ega linnud ega küülikud ega mägrad ega ämblikud ega hiired. Ja siis nad haarasid minust oma käppadega, mis olid paljad ja millel oli palju harusid. Ma tahtsin, et ema tuleks. Tahtsin piima. Tahtsin, et nad läheksid ära, ja tahtsin tunda lõhnu ja kuulata hääli. Aga nemad tõtsid mu õhku. Üles, peidukohast välja. Ja mina kartsin. Ema oli öelnud, jookse aga, muudkui jookse. Aga ma ei saanud joosta ja nemad võtsid mu kaasa. Nad viisid mu väga kaugele, läbi metsa, nii kaugele, kui ma ei olnud varem käinud, nii kaugele, et kui nad oleksid mu maha pannud, ei oleks ma osanud tagasi minna. Nad võtsid mu kaasa ja mina olin väga väsinud. Ja olin väga kaugel. Ma ei olnud jooksnud ja nüüd olin nende kisakõrde käes.

Nad panid mu millegi sisse, mis oli nagu norin. Nagu hirmsa ema kõht, kust mitte ei sünnita, vaid kuhu surrakse. Seal sees oli lõhn, mis tegi haiget, jälle lõhn, halvasti tehtud lõhn. Ja mina sulgesin silmad, sest ma ei tahtnud midagi näha. Ma ei tahtnud midagi õppida selle koleda paiga kohta, kus ei olnud isegi metsa. Ega puid. Ega lehti. Ega rohtu, ega pehmeid puhmaid, ega marju. Ja nad tõid vett, aga nende vesi haises. Ja mul oli hirm, ma tõmbusin kerra ja mõtlesin, et peaksin ära minema. Sest keras, ilma peidupaiga ja emata olin kindel, et varsti ma suren. Magasin kergelt und, nagu need, kes varsti surevad, ja siis nad tulid tagasi, need, kes karjuvad ja puudutavad sind, kui sa ei taha, et sind puudutatakse. Nad tulid ikka ja jälle tagasi. Ja tõid asju, mis haisesid. Haisesid sõnniku ja surma järele, haisesid üha rohkem ja rohkem. Ja mul oli kõht kole tühi. Ja ma olin nii õnnetu. Ma ei vaadanud ringi, sest ma ei tahtnud midagi näha, aga ma tundsin, kuidas nende küünised minust haarasid, ja korraga lõin silmad lahti ja nägin eemal puid. Ja seekord ma jooksin, muudkui jooksin ja jooksin ja kuulsin hüüdmist ja kolinat ja lärmi, kuid mina olin kiirem kui hüüded ja ma jooksin kõigest väest puude poole, sest puude taga oli veel puid ja nende taga puid ja veel puid ja siis tuli mets.

Kui ma metsas olin, eemal neist, kes sind kaasa viivad ja röögi-
vad, ahmisin suu täis värskaid võrseid ja elusat vett, sõõrmed täis
kõiki lõhnu ja silmad ilusaid asju ja leidsin vaipse kohta, kus magada
ja mõelda ema ja venna peale. Ema ja venna peale, kellega ma
enam ei kohtu, sest ma olin liiga kaugel ega osanud minna tagasi
peidupaika, kus ma sündisin ja kus ema mind peitis. Oli ilus, et mu
ema oli minu ema. Ja et mu vend oli mu vend. Aga minul ei olnud
enam ema tarvis ja venda ma enam õieti ei mäletanudki. Ja varsti
ei mäleta ma emagi. Sest metskitsedel on ema vaja ainult siis, kui
nad sünnivad, on väikesed ja peavad õppima. Ja õed-vennad on
neil ainult seni, kuni nad on samas kõhus ja jookvad sama piima.
Aga mina enam piima ei joo.

Mõtlesin, et lähen otsin teisi kitsi, selliseid, kes ei ole kellegi
emad ega õed-vennad. Otsin emase kitsi ja meist saab paar. Met-
sast saab mu kodu. Mets on täis häid asju ja söödavaid asju ja
kaitsvaid asju ja ilusaid asju. Otsin teisi kitsi, et ei peaks enam nii
hirmsasti kartma. Sest hirm oli mulle sisse jäänud nagu haigus.
Kõik kohutas mind ja ma jooksin ühtesoodu. Jooksin, jooksin
ja jooksin, sest hirm ei lõppenud iial. Vahetasin pesa ja magasin
rahutut und nagu need, kes kardavad surra. Aga karvutuid loomi,
kes karjuvad ja kellel on mitmeharulised käpad, kohtasin alles
palju-palju hommikuid ja õhtuid hiljem, kui olin juba kohtunud
emakitsedega, olin kakelnud sokkudega, kes olid end nühkinud
vastu minu puid, ja kaitsnud metsatukka, mis kuulub minule, ja
elanud koos teiste kitsedega ja näinud päris pisikesi kitsi ja puud
olid jäänud paljaks ja oli läinud külmaks ja toit oli pugenud peitu
ja tõmbunud kõvaks ja seda oli raske närida ja vesi oli jõe servades
külmunud ja muutunud valgeks ja kõvaks. Ühel hommikul olin
üksi ja näsisin õrna värsket rohtu, mis maitstes jälle hea, ja ma
ei tahtnud enda lähedusse ühtegi sokku, tahtsin ainult emaseid,
sokud pidid jääma võimalikult kaugemale ja kui vaja, võisin nad tappa.
Tuul tõi hommikulõhna, mis on peaaegu maitseta lõhn nagu vesi

ja nii hea, et seda ei saagi kirjeldada, ja tõi puude latvade kohinat ja lindude röömsat laulu. Ja korruga tuul pöördus nagu kael ja siis ma tundsin seda haisu, karvutute loomade kohutavat lehka, mis oli kogu mu hirmu sügavaim tuum. Ja kuulsin nende hääli. Kuid seekord nad ei kisanud, nemad ei röökinud. Kuid nende sosin kõlas veelgi jubedamalt. Tõstsin pead, ajasin selja sirgu, olin pingul, valmis. Tahtsin teada, kus nad on ja kuhu poole ma pean jooksma, jooksma igavesti ja mitte kunagi seisma jääma. Jooksma, nagu käs kis mu ema, kui ma sündisin. Ja siis, vuh, pühkis minema nagu pilv, veelgi kiiremini, nagu jänes, kiiremini, mets tuis kas mu kohal ja mu all, maapind traavis, jooksin nii kiiresti, et puud andsid mulle teed. Ja siis ma kuulsin seda. Heli. Põmm. Kõige õudsemat pauku, mida ma eales olen kuulnud, kõige kurdistavamat, kõige läbilõikavat. Tundus, et pärast sellist pauku peab kõik surema. Et ükski rohulible ei tärka enam, ükski lind ei laula, ükski vesi ei kasta, ükski päike ei tõuse. See heli oli nagu kurjus. Ma arvasin, et ma suren selle kätte. Suren, nagu surevad kõik pärast heli. Ma suren, sest heli on mu välja valinud. Huvasti, mets. Huvasti, hommikud. Huvasti, linnud. Huvasti, päike. Huvasti, metskits, kes olen mina. Huvasti, metskitsed, kes on teised.

Kuid ma ei surnudki ning minu jalad muudkui jooksid ja jooksid ja jooksid ja jooksid ja jooksid ja jooksid ja jooksid.